

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118200342
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118200342.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny v právnej veci žalobcu: N., štátneho občana Slovenskej republiky, trvale bytom T., proti žalovaným: 1/ H., 2/ F., o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. septembra 2020, č.k. 11C/2/2018-224, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný 1/ **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Žalovanému 2/ voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokmi II. a III. o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný 1/ má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% , ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanému 1/ do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou po jej konečnom precizovaní domáhal uloženia povinnosti zaplataenia žalovanému 1/ sumy 1.000,- Eur, spolu s úrokom vo výške 6 % ročne od 03.08.2007 do zaplataenia, splatnej na účet žalobcu a žalovanému 2/ sumy vo výške 3.060,76 Eur spolu s 6 % úrokom od 03.08.2007 do zaplataenia, splatnej na účet jeho matky J. J. dôvodiac tým, že Okresnému súdu Trenčín bola dňa 04.01.2008 doručená žiadosť súdneho exekútora H.. N. F. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré exekučné konanie sa začalo dňa 20.12.2007, ako exekučný titul bol uplatnený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti Q., sp.zn. 09RK 009/2007 zo dňa 15.11.2007. Exekúcia vznikla na základe zmluvy o pôžičke s F. pričom žalobca nikdy od spoločnosti F. žiadnu pôžičku nedostal. Celá nezákonná vymáhaná pohľadávka bola 6.743,88 Eur, zaplataené (vymožené) bolo 3.258,19 Eur, tiež 618,81 Eur odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov 50,- Eur, DPH 133,76 Eur. Dňa 17.08.2017 Okresný súd Trenčín vydal uznesenie 61Er/25/2008 - 37, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú, túto zastavil, s tým, že oprávnený je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 39,83,- Eur. Uznesenie zo dňa 17.08.2017 nadobudlo právoplatnosť 10.11.2017 vo výroku I. a II. a dňa 25.10.2017 vo výroku III. Na výzvu exekútorovi H.. N.. F., aby vrátil nezákonne vymoženú sumu 4.060,76,- Eur, exekútor toto odmietol. Na sťažnosť na MS SR na exekútora dostal odpoveď od Slovenskej komory exekútorov dňa 23.11.2017 s tým, že uznesenie zo dňa 17.08.2017 nie je ešte právoplatné. Platby boli uskutočňované tak, ako je uvedené v prehľade splátok, ktorý predložil, časť splátok bola ešte v slovenských korunách. Bankové prevody uskutočňovali jeho rodičia, ktorí platili splátky, nakoľko boli v obave, aby im niečo

nezobrali, išlo o starších ľudí. Sumu, ktorú žiada od žalovaného 1/, odôvodnil tak, že má za to, že finančné prostriedky exekvoval súdny exekútor, a teda nech sa na zaplatení podieľa. Vychádza z toho, že finančné prostriedky boli poukazované na účet exekútora z toho dôvodu, žiada od neho 1.000,- Eur, pri stanovení sumy, ktorú žiada od exekútora, vychádza aj z vyúčtovania, ktoré mu tento predložil. S vyjadrením žalovaného 1/, 2/ nesúhlasí, má za to, že uplatnený nárok nie je premlčaný. Žalovaný 1/ žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Dôvodil, že exekučné konanie bolo vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie a to rozhodcovského rozsudku, teda súdny exekútor vymáhal pohľadávku na základe poverenia exekučného súdu a z uvedeného dôvodu je nárok povinného na vrátenie vymožených prostriedkov nedôvodný. Súdny exekútor nie je pasívne legitimovaný v tomto konaní. Vzniesol tiež námietku premlčania. Žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania žalovaného nároku, nakoľko posledné plnenie od súdneho exekútora v predmetnej veci bolo poukázané na účet spoločnosti dňa 14.01.2014, čo je viac ako tri roky od podania žaloby, objektívna i subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia teda žalobcovi už uplynula. Vzniesol tiež námietku aktívnej legitimácie žalobcu, nakoľko úhrady v rámci exekučného konania boli vykonané zo strany rodičov žalobcu, H. J. a J. J., ktorí boli rovnako ako žalobca, povinnými v predmetnom exekučnom konaní. Žiadal žalobu voči nemu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietnuť.

3. Za aplikácie ust. § 451 ods. 1, 2, § 107 Obč. zákonníka na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, a to primárne z dôvodu, že nastali účinky vznesenej námietky premlčania, v dôsledku čoho nebolo možné žalobcovi už len z tohto dôvodu jeho nárok priznať. Ním uplatnený nárok posúdil ako bezdôvodné obohatenie, na ktoré je potrebné aplikovať, pokiaľ ide o premlčanie, ust. § 107 Obč. zákonníka, ktoré rozlišuje objektívnu a subjektívnu premlčaciu dobu, pričom ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej lehoty. Pre začiatok plynutia 3- ročnej objektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Začiatok 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby sa viaže na okamih, kedy oprávnený z bezdôvodného obohatenia nadobudol vedomosť, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V danom prípade 3-ročná objektívna premlčacia lehota začala plynúť každý mesiac vykonaním splátky v období do 14.01.2014 (pripísanie najneskoršej uhradenej splátky na účet). Takto 3-ročná objektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa nasledujúceho po pripísaní tejto poslednej splátky na účet, t.j.. od 15.01.2014 a plynula do 15.01.2017, u všetkých predchádzajúcich splátok ešte skôr. Žalobca podal žalobu na súd dňa 11.01.2018, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby, pričom bez ohľadu na to, že by aj plynula ešte prípadne druhá premlčacia doba, bolo nadbytočné sa ňou zaoberať. Ako nedôvodné vyhodnotil námietky žalovaného 2/ o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trenčín, tiež námietku žalovaného 1/, že na jeho strane nie je danosť vecnej pasívnej legitimácie, avšak v konečnom dôsledku vyslovil tiež názor, že aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby nie je žalobca, keďže to boli rodičia žalobcu a nie samotný žalobca, ktorí žalovanému 1/ plnili to, čo v rámci exekúcie malo byť vymáhané. Teda podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal, že žalovaní 1/, 2/ sa práve na jeho úkor bezdôvodne obohatili. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, úspešnému žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovaným k rukám ich zástupcov vo výške, ktorú určí samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku. Žalovanému 2/, ktorému žiadne trovy konania nevznikli, ani mu zo spisu nevyplývajú, súd náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, posúdiac obsah odvolania, namietajúc vecnú správnosť súdom prvej inštancie vydaného zamietavého rozhodnutia z dôvodu nesprávneho posúdenia účinnosti vznesenej námietky premlčania, v konkrétnostiach tvrdiac, že žaloba bola podaná v lehote, keďže o zastavení exekúcie sa dozvedel až v roku 2016 - 2017 a nie kedy bola zaplatená posledná splátka, pričom uvedeným rozhodnutím podľa jeho názoru súd podporuje exekútora a spoločnosť F., ktoré je podvodnícke, úbohé, okrádajúce dôchodcov. Navrhuje odvolaciemu súdu zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne žiada zmeniť napadnutý rozsudok a prikázať žalovaným 1/, 2/, aby mu vrátili čiastku 4.060,76 eur s príslušenstvom spolu s úrokom od roku 2007. Tiež tvrdí, že od žalovaného 2/ žiadnu pôžičku on a jeho rodičia nedostali. V následnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 19.11.2020 v princípe precizuje, že premlčacia lehota začala plynúť až vtedy, keď sa dozvedel, že Okresný súd Trenčín vyhlásil exekúciu za neprípustnú a že táto sa zastavuje pod č.k. 61Er/25/2008, čo bolo v roku 2017, ktorú skutočnosť súd správne nevyhodnotil. Žaloba bola podaná na súd dňa 11.01.2018, teda pred uplynutím premlčacej doby. Rozhodnutie považuje za nadřajúce

žalovaným stranám, podporujúce žalované strany na úkor starých ľudí a bezdôvodného obohatenia. Obsah námietok možno subsumovať pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. c/, f/ a h/ CSP - rozhodnutie vydané zaujatým sudcom, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd založil svoje rozhodnutie).

5. Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení prostredníctvom svojho právneho zástupcu k podanému odvolaniu navrhuje primárne odmietnutie odvolania, alternatívne potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako vecne správneho s tým, že mu voči žalobcovi bude priznaný plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže odvolateľ označuje svoje podanie nie ako odvolanie, ale ako sťažnosť, poukazuje na ust. § 239 CSP, v zmysle ktorého voči rozsudku súdu vo veci samej sťažnosť nie je prípustná. Pokiaľ by aj súd v zmysle § 124 ods. 1 O.s.p. podanie žalobcu posudzoval podľa obsahu, tak poukazuje vo väzbe na ust. § 363 CSP na to, že podľa jeho názoru v odvolaní absentujú zákonom predpísané náležitosti, rozsah v akom sa rozsudok napáda, odvolacie dôvody, a preto podľa jeho názoru je potrebné odvolanie odmietnuť. Podľa jeho názoru je odvolanie zmätočné a nepreskúmateľné, dá sa z neho vyvodiť len námietka voči tomu, ako súd prvej inštancie vyhodnotil vznesenú námietku premlčania, pričom žalovaný 1/ je toho názoru, že s touto otázkou sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal, správne ju vyhodnotil v súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Žalobca jednoznačne podal žalobu na súd až po uplynutí objektívnej premlčacej doby, a preto súdu prvej inštancie nezostávalo nič iné, ako žalobu už len z tohto dôvodu zamietnuť.

6. Žalobca v reakcii na písomné vyjadrenie žalovaného 1/ uviedol, že toto považuje za jeho neschopnosť vrátiť nelegálne získané peniaze, krytie žalovaného 2/ a úmyselné nerešpektovanie súdu a za čistý zmätok. Podľa neho žalovaný 1/, ako aj žalovaný 2/ okrádajú ľudí.

7. Žalovaný 2/ nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu na uloženie povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi (vrátiť mu) sumu 1.000,- eur s prísl. a žalovanému 2/ sumu 3.060,70 eur na účet žalobcovej matky J. J. výrokom I. zamietol, primárne z dôvodu priznania účinkov vzneseným námietkam premlčania žalovanou stranou v konaní, právne kvalifikujúc nároky ako bezdôvodné obohatenia (§ 451 ods. 1, 2, § 107 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“) a zároveň žalovanému 1/ ako plne úspešnému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%, žalovanému 2/ napriek jeho úspechu náhradu trov konania nepriznal, konštatujúc, že tomuto trovy nevznikli, aplikujúc ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP (výrok II.).

11. Žalobca v odvolaní namieta nesprávne posúdenie účinkov vznesených námietok premlčania pre nesprávne určený počiatok premlčacej lehoty, ktorá podľa jeho názoru začala plynúť až keď sa dozvedel, že súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú, čo bolo až v roku 2017 a teda podľa jeho názoru bola podaná žaloba včas dôsledkom ktorej nesprávnosti rozhodnutie považuje za nezákonné, nesprávne, tiež posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie nerozhodoval nestranne, ale rozhodol na prospech žalovaných a v ich záujme, teda zaujato (obsah námietok možno subsumovať pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. c/, f/ a h/ CSP).

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd

uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

13. Žalobca v odvolaní spochybňuje objektivitu súdu (zákonného sudcu) prostredníctvom tvrdenia, že zákonná sudkyňa rozhodla v jeho neprospech nadŕžajúc účelovo žalovaným, čo indikuje (i keď to odvolateľ takto priamo neformuluje) k uplatňovaniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

14. V ustanovení § 365 ods. 1 písm. c/ CSP sú uvedené dva na rovnakú úroveň postavené dôvody, ktoré tiež samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia, ktorými sú: a/ rozhodovanie vylúčeným (zaujatým) sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným.

15. V posudzovanej veci odvolateľ v odvolaní priamo síce neformuluje, že namieta nestrannosť (zaujatosť, vylúčenie) zákonnej sudkyne H. X., ktorá konala a rozhodovala vo veci, v konkrétnostiach tvrdiac, že by táto mala mať vzťah k veci, účastníkom konania, alebo k ich zástupcom (§ 49 ods. 1 CSP), len vo všeobecnosti poukazuje na to, že ňou vydané rozhodnutie je účelovo vydané na prospech žalovaných, ktorým mala ako uvádza „nadŕžať“, čo indikuje k tvrdeniu o existencii vady v podobe vydania rozhodnutia zaujatým sudcom, čo podlieha preskúmaniu odvolacím súdom z hľadiska jej existencie bez ohľadu na to, či o tejto otázke bolo v priebehu konania rozhodované tiež samostatným rozhodnutím (z podnetu účastníka), o ktorý prípad však v danej veci nejde (odvolateľ v priebehu konania pred súdom prvej inštancie zaujatosť vec prejednávajúcej sudkyne kvalifikovane nenamietal).

16. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

17. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

18. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadŕžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

19. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

20. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodiť len z jeho konkrétneho pomeru k veci, k účastníkom, alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezaujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo

svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

21. U vec prejednávajúcej sudkyne súdu prvej inštancie, však v konkrétnostiach z tvrdení odvolateľa nevyplýva a odvolací súd tiež z obsahu spisu nezistil žiadnu z okolností, ktorá by ju vo svetle § 49 CSP diskvalifikovala z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jej nezaujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Námietka žalobcu je výlučne subjektívneho charakteru, formulovaná spôsobom, ktorý nie je spôsobilý objektívitu sudcu spochybniť. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ žalobca spochybňuje objektívitu sudkyne spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jeho nespokojnosti s vydaným rozhodnutím, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným vo vzťahu k námietke žalobcu v tomto smere teda jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej.

22. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

23. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), ktorých naplnenie vzhliadal v tom, že súd prvej inštancie pri posudzovaní účinkov vznesených námietok premlčania v princípe nevzal do úvahy rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie premlčania spočívajúcu v tom, že žalobca sa mohol dozvedieť o zastavení exekúcie až vtedy, keď takéto rozhodnutie bolo vydané, t.j. v roku 2017, čo vo výsledku viedlo k nesprávnemu právnemu záveru o premlčaní uplatneného nároku.

24. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

25. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

26. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že nárokované plnenie je potrebné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, keď z dôvodu účinkov vznesených námietok premlčania žalovanými, žalobu výrokom I. tiež vo výsledku správne zamietol (§ 451 ods. 1,2 § 107

ods. 1,2 Občianskeho zákonníka - ďalej len „OZ“). V konečnom dôsledku vzhľadom na plný úspech žalovaných v spore, správne tiež konštatoval vznik nároku na ich strane na náhradu trov konania voči žalobcovi (§ 255 ods. 1 CSP), i keď žalovanému 2/ vo výsledku ich náhradu nepriznal, keďže tomuto trovy v konaní nevznikli, nárok priznal v plnom rozsahu len žalovanému 1/. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ako už bolo uvedené aj v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov pokiaľ ide o posúdenie účinkov premlčania a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie odvolacieho prieskumu a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

27. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

28. Žalobca sa v konaní prostredníctvom odvolacích námietok dovoľáva odlišného posúdenia počiatku plynutia premlčania vo vzťahu k uplatneným nárokom.

29. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že F. uzatvoril ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom I. a J. J., H. J. ako dlžníkmi II. a III. dňa 08.12.2006 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 700.000,- Sk, ktorí sa dlžníci zaviazali splatiť v 240 mesačných splátkach po 8.750,- Sk. Dňa 15.11.2007 Stály rozhodcovský súd zriadený pri spoločnosti Q.. vydal rozsudok na návrh veriteľa pod č.k. XXRK XXX/XXXX, ktorým uložil žalobcovi a spoludlžníkom spoločne a nerozdielne zaplatiť veriteľovi sumu vo výške 180.000,- Sk a trovy rozhodcovského konania vo výške 23.166,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku (právoplatného dňa 03.12.2007 a vykonateľného dňa 06.12.2007).

30. Žalovaný 1/ ako súdny exekútor vykonával na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX* zo dňa 25.02.2008 vydaného Okresným súdom Trenčín exekúciu, vedenú na jeho úrade pod sp.zn. EX X/XXXX (na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 61Er/25/2008) a to v prospech oprávneného žalovaného 2/ proti povinným 1/ žalobcovi, 2/ J. J. a H. J. na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku č.k. XXRK XXX/XXXX zo dňa 15.11.2007 vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti Q.. Žalovaný 1/ ako súdny exekútor vydal v uvedenej exekučnej veci upovedomenie o začatí exekúcie a príkaz na začatie exekúcie dňa 05.03.2008. Žalobca podaním zo dňa 12.01.2011 a 09.10.2012 podal žiadosť, aby mohol celú pohľadávku za rodičov platiť iba on sám, aby ich odbremenil, aby celý dlh prešiel na jeho osobu. Z dokazovania vyplynulo a medzi stranami nebolo sporným, že splátky exekútorovi v rámci identifikovanej exekúcie boli poukazované v období od 06.06.2008 do 13.01.2014.

31. Okresný súd Trenčín uznesením č.k.61Er/25/2008-37 zo dňa 17.08.2017 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil (právoplatnosť dňa 10.11.2017), zároveň oprávnenému uložil zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 39,83 Eur. Svoje rozhodnutie založil na závere, že rozhodcovská doložka (obsiahnutá v Obchodných podmienkach bod 14.14) v zmysle zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 08.12.2016, napĺňa všetky predpoklady jej neprijateľnosti a teda v súlade s § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka jej absolútnej neplatnosti. Z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, nemôže byť na podklade takejto zmluvy vydaný rozhodcovský rozsudok spôsobilým exekučným titulom.

32. Žalobca tvrdí, že nárokované sumy predstavujú čiastku, ktorá bola exekútorom vymožená nezákonne, keďže exekúcia bola vedená na základe exekučného titulu, ktorý bol súdom neskôr vyhlásený za nezákonný (nebol materiálne vykonateľný).

33. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

34. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

35. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

36. Posúdením rozhodujúcich skutočností vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie predovšetkým správne posúdil, že žalobou uplatnený nárok je potrebné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie. Vzťah z bezdôvodného obohatenia je vzťahom záväzkovým, pre ktorý je kruciálne rozšírenie majetkovej sféry jednej osoby na úkor inej osoby, danosť čoho tvrdí v okolnostiach tejto veci aj žalobca, odvodzujúc to od skutočnosti, že exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) na základe ktorého sa plnilo v exekučnom konaní, bol následne exekučným súdom posúdený ako nespôsobilý exekučný titul s následkom zastavenia exekúcie. Je síce pravdou, že NS SR príkladmo v rozhodnutí pod sp.zn. 5 M Cdo 17/2009 vyslovil názor, že zrušením rozhodnutia, podľa ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len vtedy, keď povinnosť na plnenie podľa hmotného práva neexistovala, teda nejde o bezdôvodné obohatenie do času, kým sa opätovne rozhodne o uplatnenom nároku (odvolací súd poznamenáva, že o identické účinky ide aj v prípade posúdenia rozhodcovského rozsudku ako nespôsobilého exekučného titulu - materiálne nevykonateľného, keďže aj podľa Najvyššieho súdu prekážku veci rozsúdenej pre exekučné konanie netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok, o to viac vtedy, ak exekučný súd dôjde k záveru, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul je materiálne nevykonateľný). V posudzovanom prípade však zjavne vychádzajúc z produkovaných tvrdení strán sporu a skutkových zistení, doposiaľ o uplatnenom nároku nebolo opätovne rozhodnuté (nad rámec materiálne nespôsobilého rozhodcovského rozsudku), čím prioritne ako možnosť žalobcu zjednať nápravu, prichádzala do úvahy na jeho strane žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú ako legitímny procesný nástroj aj uplatnil (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 277/2020 zo dňa 27.10.2021).

37. S poukazom na vznesené námietky premlčania žalovanými 1/ a 2/, sa však súd prvej inštancie musel predovšetkým vysporiadať s ich možnými účinkami.

38. Pre dané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, platí na rozdiel od všeobecnej právnej úpravy (§ 101 Občianskeho zákonníka) právna úprava premlčania práva (ako to správne konštatoval súd prvej inštancie a podľa nej správne tiež posudzoval premlčanie práva) uvedená v ust. § 107 Občianskeho zákonníka.

39. Žalobca namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o premlčaní práva dôvodiac, že ku dňu podania žaloby neuplynula premlčacia lehota, dôvodiac v konkrétnostiach skutočnosťami vzťahujúcimi sa k dvojročnej (subjektívnej) premlčacej lehote (o zastavení exekúcie pre neprípustnosť sa dozvedel v roku 2017).

40. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

41. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

42. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

43. Premlčanie možno definovať ako následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva a vzniká tzv. naturálna obligácia. K premlčaniu práva teda stačí, ak nastala objektívna právna skutočnosť, ktorou je uplynutie času, čo samo o sebe síce neznamená zánik práva (toto právo trvá i naďalej), avšak v prípade, že ten, kto má povinnosť plniť, vznesie v príslušnom konaní námietku premlčania, toto právo nie je možné priznať, v tomto zmysle mu teda právny poriadok nepriznáva súdnu ochranu.

44. Právna úprava pre určenie doby premlčania používa dva druhy lehôt označované ako subjektívna premlčacia doba a objektívna premlčacia doba, pričom už z ich samotného označenia je zrejmé, že dĺžka (trvanie) premlčacej doby je závislá na subjektívnych alebo objektívnych skutočnostiach určujúcich uplatnenie práva v zákonom stanovenej dobe. Zatiaľ čo objektívna premlčacia doba znamená určenie premlčacej doby, ktorej plynutie je nezávislé na správaní oprávneného subjektu a ktorej začiatok je spravidla viazaný na skutočnosť, ktorá má za následok vznik práva (napríklad vznik bezdôvodného obohatenia), ktoré podlieha premlčaniu, tak subjektívna premlčacia doba znamená určenie premlčacej doby v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok je spravidla viazaný na subjektívne poznatky (vedomosť) oprávnenej osoby o skutočnostiach podmieňujúcich vznik práva oprávnenej osoby a vznik povinnosti konkrétnej povinnej osoby. Pre subjektívnu premlčaciu dobu je charakteristické, že subjektívna premlčacia doba (v prípade bezdôvodného obohatenia dvojročná) končí vždy najneskôr s uplynutím objektívnej premlčacej doby (v prípade bezdôvodného obohatenia trojročnej). Subjektívna premlčacia doba sa v právnej úprave Občianskeho zákonníka vyskytuje teda aj pri bezdôvodnom obohatení, čo znamená, že právo na jeho vydanie sa premlčí uplynutím tej doby, ktorá skončí skôr.

45. V konkrétnostiach posudzovanej veci z dokazovania vyplynulo a medzi stranami nebolo sporným (tiež odvolateľ to v odvolaní nespochybňuje), že splátky exekútorovi v rámci identifikovanej exekúcie boli poukazované v období od 06.06.2008 do 13.01.2014, k pripísaniu najneskoršej splátky na jeho účet došlo dňa 14.1.2014, čo je významné pre začiatok plynutia 3-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, ktorej počiatok je viazaný na okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, čo v konkrétnostiach posudzovanej veci bolo vždy (ako správne uvádza súd prvej inštancie) vykonaním každej jednotlivej splátky v tom-ktorom období do 14.01.2014 (kedy bola pripísaná najneskoršia splátka na účet súdneho exekútora), teda 3-ročná objektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa nasledujúceho po pripísaní každej jednotlivej splátky na účet, pri najneskoršej od 15.01.2014 a plynula do 15.01.2017 (u všetkých skôr pripísaných splátok ešte skôr) a pokiaľ žalobca podal žalobu na súd až dňa 11.01.2018, došlo k tomu jednoznačne po uplynutí objektívnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na to, či v tom čase subjektívna premlčacia doba, ktorú aj keby súd odvodzoval od skutočnosti tvrdenej odvolateľom, t.j. od toho, kedy sa dozvedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (keďže na takéto okamihy sa viaže začiatok 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby podľa zákona) uplynula, pretože za daných okolností táto skutočnosť už právne nie je významná a nie je spôsobilá ani k priaznivejšiemu rozhodnutiu vo veci. Keďže vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, napriek tomu, že v tom čase ešte neuplynula druhá premlčacia doba, nemožno súdu prvej inštancie z hľadiska správnosti jeho postupu ani rozhodnutia nič vytknúť, pokiaľ sa tento zväzok na zistenie o uplynutí objektívnej premlčacej doby, podrobnejšie už samotnou subjektívnou premlčacou dobou nezaoberal.

46. Bez právneho významu je takto námietka žalobcu, že on sa o vzniku bezdôvodného obohatenia aj o jeho výške dozvedel až v dôsledku rozhodnutia súdu v konaní 61 Er/25/2008, pretože to by bolo významným len pre posúdenie začiatku subjektívnej premlčacej doby, nemá to však vplyv na záver o uplynutí premlčacej doby objektívnej. K nespôsobilej k zmene rozhodnutia je v nadväznosti na to tiež námietka, že do dňa podania žaloby subjektívna premlčacia doba neuplynula, keďže táto jednoznačne mohla plynúť len v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby a pokiaľ objektívna trojročná premlčacia doba, ktorej počiatok sa datuje k vzniku bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo (vo vzťahu k najneskoršej splátke) dňa 14.1.2014, takto uplynula dňa 15.1.2017, ako správne ustálil tiež súd prvej inštancie, už neboli významnými skutočnosťami vzťahujúce sa k počiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, pretože bez ohľadu na ňu, bolo právo uplynutím objektívnej premlčacej doby už premlčané.

47. S poukazom na tieto závery potom súd prvej inštancie nemohol postupovať inak, ako žalovanými vznesenej námietke premlčania priznať účinky v podobe v neprospech žalobcu vyznievajúceho rozhodnutia.

48. Súd prvej inštancie teda správne aplikoval premlčaciu dobu vzťahujúcu sa k bezdôvodnému obohateniu podľa Občianskeho zákonníka, správne posúdil počiatok jej plynutia u jej objektívnej zložky, ako aj jej vzájomnú previazanosť s jej subjektívnou zložkou a vo výsledku správne pri rozhodovaní zohľadnil premlčanie žalobcom uplatneného nároku.

49. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania, tak nebolo možné považovať za opodstatnené.

50. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení premlčania správne, pri absencii zistenia, že rozhodnutie bolo vydané zaujatým sudcom, jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, za súčasného záveru o jeho vecnej správnosti tiež v závislej časti o trovách konania. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, či s ktorými by sa už nebol zaoberal a vysporiadal súd prvej inštancie.

51. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100% a zároveň žalovanému 2/ napriek jeho úspechu v odvolacom konaní ich náhradu nepriznal, keďže tomuto vznik trov z obsahu spisu nevyplýva.

52. O výške náhrady trov konania žalovaného 2/ rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).